

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT VI USKO

Usko yksin vanhurskauttaa, mutta se ei ole yksin (38).

Ettei tässä puhuta sellaisesta uskosta, joka on perkeleilläkin ja jumalattomilla, jotka uskovat Kristuksen kärsimyksen ja kuolleista nousemisen tapahtumat, vaan että tässä puhutaan todellisesta uskosta: uskotaan, että me Kristuksen kautta saamme armon ja syntien anteeksiantamuksen... Se ei sano uskoksi sellaista tietoa, joka on perkeleillä ja jumalattomilla ihmisillä. Opetetaanhan Hebrealaiskirjeen 11. luvussa

uskosta siten, että usko ei ole ainoastaan tapahtuneiden asioiden tietämistä, vaan luottamusta Jumalaan, hänen lupauksensa omaksumista (32).

Se usko, josta me puhumme, tulee näkyviin parannuksessa (*poenitentia*), toisin sanoen, se syntyy omantunnon kauhistuksissa, tämän tuntiessa meidän synteihimme kohdistuvan Jumalan vihan ja etsiessä syntien anteeksiantamusta ja synnistä vapautumista (85).

Mehän emme puhu tyhjistä tiedosta, sellaisesta, joka perkeleilläkin on, vaan sellaisesta uskosta, joka tarjoaa vastuksen omantunnon kauhistukselle ja rohkaisee ja lohduttaa pelkoon saatetut sydämet (101).

Siitä uskosta... joka ei synny ilman ihmissydämessä tapahtuvaa ankaraa kamppailua (112).

Tämä usko seuraa omantunnon kauhuja, se voittaa ne ja antaa omalletunnolle levon (147).

Pyhienkin on vaikea säilyttää tätä uskoa... mutta se syntyy meissä... silloin, kun pelkoon saatetut sydämet saavat kuulla evankeliumin ja saavat lohdutuksen (182).

Usko on se ainoa keino, jolla me niihin (Jumalan lupauksiin) tartumme, ne vastaanotamme, itseemme sovellamme ja itsellemme omistamme (485).

Usko taas ei pysy niissä, jotka viettävät syntistä elämää, kadottavat Pyhän Hengen ja työntävät luotaan parannuksen (500).

Usko tulee siis Jumalan sanan kuulemisesta, kun se sekoittamattomana ja puhtaasti saarnataan (564).

Lisäksi sanomme vielä, että usko on väärä, ei oikea, ellei sen seurauksena ole hyviä tekoja (267).

Me opetamme, että evankeliumi vaatii uskon varmuutta. Vastustajat jättävät omattunnot epävarmoiksi, kahden vaiheille. Omantunnon ihmiset eivät kuitenkaan voi tehdä mitään uskossa alati epäillessään, onko heillä anteeksiantamus... Näin koko elämä on vailla Jumalaa, vailla todellista Jumalan palvelemista. Juuri tästä Paavali sanoo: 'Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä'. Ja ollessaan alituisesti tällaisessa epävarmuudessa he eivät koskaan pääse kokemaan, mitä usko on (152).